Autor: Mariusz Partyka
Výstavní soubor za I. ročník
Vedoucí: MgA. Ing. Peter Korček
Rok: 2024/2025

Opuštěný Hel

Hel je zvláštní místo. Pro některé je to konec Polska, pro jiné začátek. Můžete se tam dostat autem nebo vlakem. A samozřejmě tam můžete doplavat. V minulosti se stávalo, že bylo zcela odříznuto od pevniny. Po první světové válce se celý helský poloostrov ocitl v právě se rodící Polsku. Bylo to důležité místo, nejen z ekonomického hlediska (rybolov, turistika), ale především ze strategického hlediska. Byla zde vytvořena opevněná oblast, postaven válečný přístav a do města bylo možné vjet pouze po předložení propustky. V září 1939, během německého útoku na Polsko, se Hel bránil nejdéle. Po druhé světové válce Polsko dále rozšiřovalo vojenskou infrastrukturu a přístup do samotného Helu byl omezen. Vše se změnilo po roce 1989, kdy vojenskou infrastrukturu začala nahrazovat turistická. Do Helu jsem se poprvé podíval v roce 2008 a nelíbilo se mi tam, byl srpen, bylo horko a rozhodně příliš mnoho lidí. V roce 2013 jsem přijel znovu, ale tentokrát před začátkem sezóny. Od té doby tam jezdím pravidelně, vždy před nebo po sezóně. A pak si s Helem můžu popovídat, vyfotit ho. Vždycky najdu něco nového, i když je oblast omezená. Můžu například najít prázdný bazén hned vedle stanoviště, kde byla instalována dělostřelecká baterie.

Opuszczony Hel

Hel, to specyficzne miejsce. Dla jednych koniec Polski, dla innych początek. Można tam dojechać samochodem lub pociągiem. I oczywiście można tam dopłynąć. W dawnych czasach bywało, że był zupełnie odcięty od stałego lądu. Po pierwszej wojnie światowej cały półwysep helski znalazł się w odradzającej się właśnie Polsce. I było to miejsce ważne, nie tylko gospodarczo (rybołówstwo, turystyka) ale przede wszystkim strategicznie. Utworzono tutaj rejon umocniony, zbudowano port wojenny a do miasta można było wjechać tylko za okazaniem przepustki. We wrześniu 1939, w czasie napaści Niemiec na Polskę, Hel bronił się najdłużej. Po drugiej wojnie światowej, Polska dalej rozbudowywała infrastrukturę wojskową a dostęp do samego Helu był ograniczony. Wszystko zmieniło się po roku 1989, kiedy miejsce infrastruktury wojskowej zaczęła zajmować turystyczna. Ja pojawiłem się na Helu po raz pierwszy w 2008 roku i nie spodobało mi się, był sierpień, było gorąco i zdecydowanie za dużo ludzi. W 2013 roku przyjechałem ponownie, ale tym razem przed rozpoczęciem sezonu. Od tamtego czasu jeżdżę tam regularnie, zawsze przed lub po sezonie. I mogę wtedy z Helem pogadać, zrobić mu zdjęcia. Zawsze znajduję coś nowego, mimo, że obszar jest ograniczony. Mogę znaleźć na przykład pusty basen, tuż obok stanowiska, gdzie zainstalowana była bateria artylerii.